

NAD ČESKÝMI ZEMĚMI SLUNCE NEZAPADÁ

JAN KOTOUČ

BROKILON ALTERNATIVA

BROKILON

Jan Kotouč

**NAD ČESKÝMI ZEMĚMI
SLUNCE NEZAPADÁ**

Copyright © 2016 by Jan Kotouč

Cover © 2016 by Tomáš Flak

Maps © 2016 by Tereza Kovanicová

For Czech Edition © 2016 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-296-9

Jan Kotouč

Nad českými zeměmi slunce nezapadá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2016

Edice

„Brokilon Alternativa“

Vladimír Šlechta: Tajemství Morie
(aneb alternativní Středozeří)

Petra Slováková: Ve službách královny
(aneb alternativní Londýn)

1. Démon z East Endu
2. Čarodějnice z *Lavender Hill* *

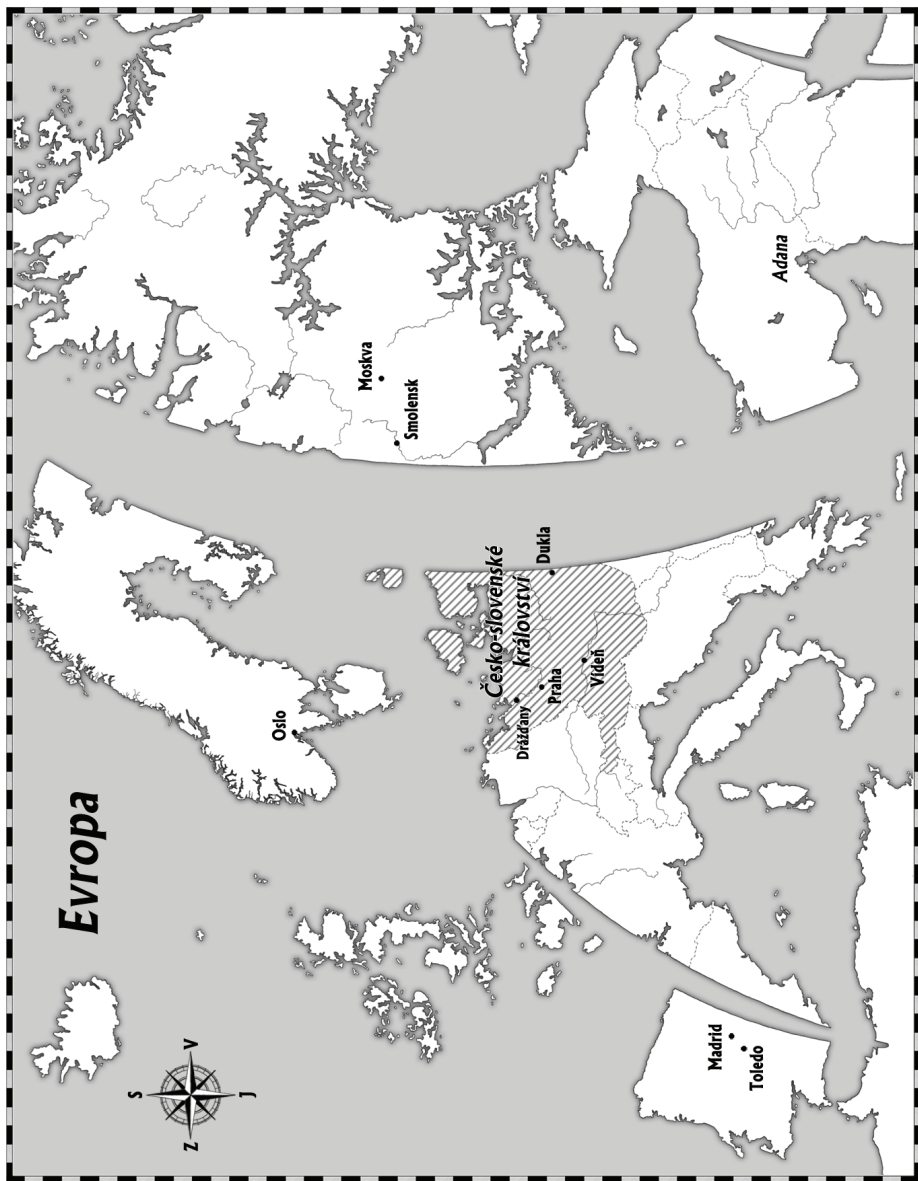
Jan Kotouč: Nad českými zeměmi slunce nezapadá
(aneb alternativní Česko)

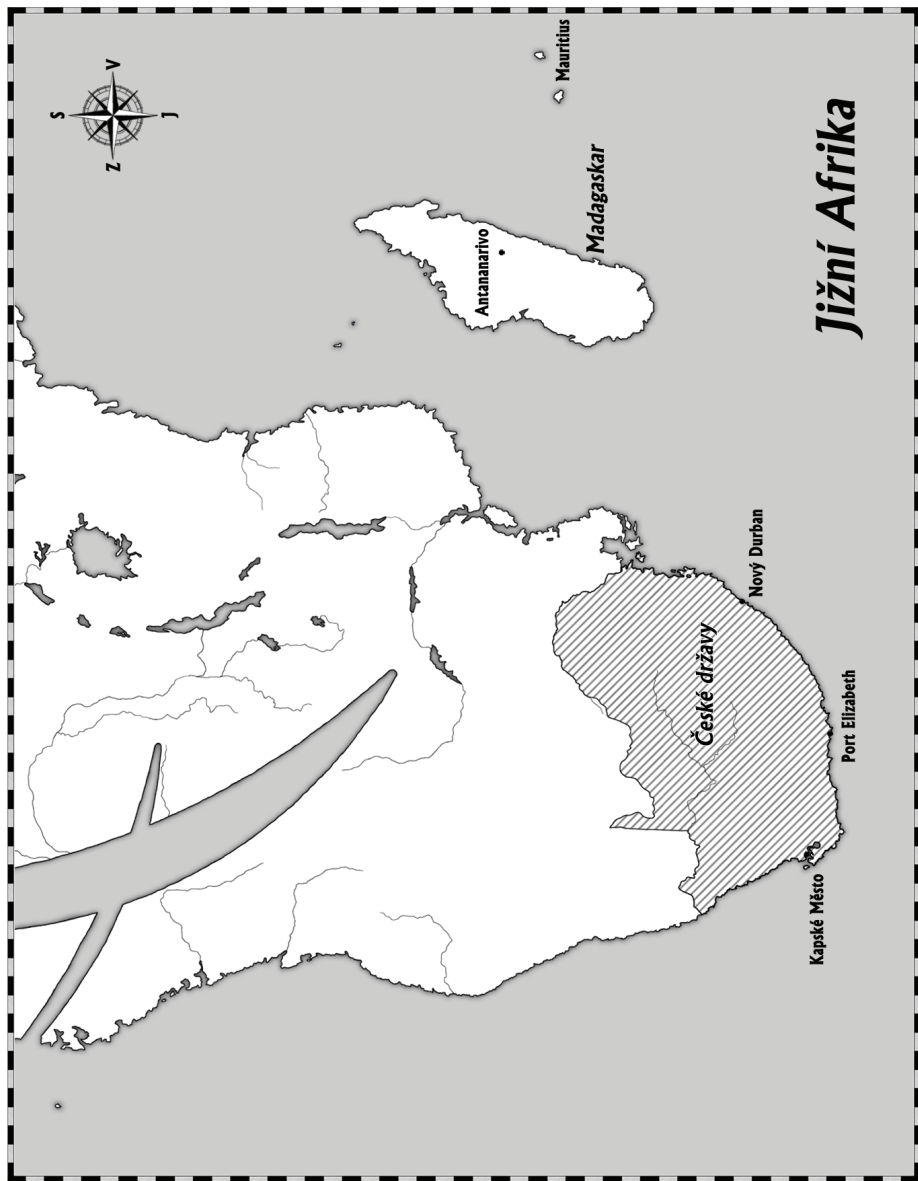
Julie Nováková (ed.): Terra Nullius
(aneb alternativní biologie a transhumanismus)

** připravujeme*

<http://www.jan-kotouc.cz>
<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

*Tuto knihu věnuji své matce, Nataše Kremkové,
talentované scenáristce a dramaturgyni,
která v roce 2001 přečetla můj první text
a místo toho, aby se rozplývala nad tím,
že její děťátko něco napsalo,
tak mi to omlátila o hlavu se slovy:
„Proč jsi to napsal tak blbě? Jak to chceš vylepšit?“
Nastartovala tím mou spisovatelskou kariéru.*

Jižní Afrika

Antananarivo

Madagaskar

České dŕžavy

Nový Durban

Port Elizabeth

Kapské Město

Mauritius

1.

Lítáš dobře, Bergu, ale klidně si můžeš odpustit ty frajeřiny, ani s nima nebudeš nejlepší pilot.

Lukáši Bergovi to pořád znělo v uších a on se mračil, zatímco pilotoval své letadlo za vedoucím skupiny.

Tu větu pronesl dnes ráno korvetní kapitán Machovec a Berg věděl, že to nemyslel nijak zle. Je to ten typ věty, co položertem řeknete pilotovi, kterého chcete trochu usměrnit.

Ale Berg tu poznámku o nejlepším pilotovi nesl těžce. Nebyl tak namyšlený, aby si myslel, že je nejlepší pilot pod sluncem, ale rád si namlouval, že někde v budoucnu tu ta možnost je. Komentář velitele letové skupiny tak byl jako políček.

Přiměl se ke klidu a soustředil se na pilotování. Port Elizabeth i Nový Durban nechali za sebou už před nějakou chvílí a nyní letěli nad Mosambickým průlivem. Na obloze nebyly skoro žádné mraky, viditelnost byla ideální a k tomu šlo o rutinní hlídkový let. Berg si mohl dovolit kochat se výhledem.

„Starej by nás na tyhle lety měl posílat častěji, je to krásný,“ řekl za ním jeho radista, osmnáctiletý námořník Haken.

„To rozhodně,“ přidal se zadní střelec Žitný. „Pane poručíku, nemůžete nás natočit trochu na bok? Líp bysme viděli.“

„To asi nepůjde, pánové, velitel před námi by nás sežral,“ řekl Berg, ale chápal je. Asi se přidali do Česko-slovenského námořnictva přesně z těch důvodů, na které lákají náborové plakáty: „Přidejte se a uvidíte svět. Česko-slovenské území se táhne od Drážďanského pobřeží po Jadran, od pobřeží Blue Ridge až do Jižní Afriky.“

Berg se také už od dětství chtěl podívat do Afriky. K námořnictvu ho ale vedla rodinná tradice – i když se od ní poněkud odklonil svou zálibou v moderních technologiích – a především v letadlech. Když se o svých plánech zmínil doma, jeho konzervativní otec se rozčílil, přímo zuřil, a několik hodin svému synovi vysvětloval, že letadla jsou sice hezké hračky, ale vojenské využití na moři nemají skoro žádné. Lukáš bude sloužit u „opravdového námořnictva“, jak to jeho otec nazval.

O tři měsíce později otec zahynul.

Berg zařal zuby. Nepotřeboval myslet na otce. Haken měl pravdu, měli by je sem posílat častěji.

Jejich mateřskou lodí byla lehká letadlová loď *Prostějov*, přidělená k Jihoafrické stanici v Port Elizabeth. Stanice byla zřízena sotva před dvěma lety, kdy české jednotky pomohly svrhnout místního uzurpátora a získaly na svou stranu většinu zdejšího černošského obyvatelstva. Nová vláda souhlasila, že začlenění pod česko-slovenskou správu bude užitečné pro obě strany – zvláště, když jim česko-slovenský král ponechal velkou autonomii.

Jenže problémem v oblasti zůstávaly mimo jiné pirátské aktivity v Mosambickém průlivu. Somálští piráti, což bylo vlastně řadové námořnictvo Habešského císařství, napadali nákladní lodě plující průlivem a několik cizích vlád jim pravidelně poskytovalo lodě a výzbroj, aby narušili český zámořský trh. Z Nového Durbanu, Port Elizabeth i Kapského města se vysílaly letecké hlídky hydroplánů, ale tentokrát korvetní kapitán Machovec, velitel letecké skupiny na *Prostějově*, přemluvil své nadřízené, aby hlídku směli provádět i jeho piloti. Letouny Škoda LTB-6 Oskar sice sloužily primárně jako

námořní bombardéry, ale narozdíl od stíhaček měly větší zásobu paliva a zvládly i vzdálenější průzkumné lety.

A tak se dvojice Oskarů ocitla nad Mosambickým průlivem a Lukáš se konečně uvolnil natolik, aby si užíval létání, když mu zapraskalo rádio.

„P-Alfa 9 pro P-Alfu 10,“ uslyšel v rádiu hlas kapitánporučíka Vydry, který letěl před ním. „Podívej se dolů. Na hladině na našem levoboku.“

Lukáš se podíval vyznačeným směrem. Nejdřív viděl brázdu a potom sklouzl pohledem ještě níž.

„To je loď, velká loď,“ ozval se za ním Haken.

„Tady P-Alfa 10, vidím to,“ řekl Lukáš do rádia. „Je to válečná loď.“

Na přídi a zádi plavidla i z výšky několika tisíc metrů viděl obrysy dělových věží.

„Letíme níž, P-Alfo 10, rád bych ji identifikoval.“

„V téhle oblasti pluje *Žilina*,“ nadhodil Lukáš, ale to už stáčel stroj níž a letěl za svým nadřízeným.

Blížili se k neznámé lodi, Lukáš sledoval její obrysy a přemýšlel, jestli je to opravdu těžký křižník *Žilina*. Nebyl si vůbec jistý, identifikace lodí ze vzduchu nebyla jeho silná stránka, ale...

Stroj jeho velitele se náhle prudce zvedl.

„P-Alfa 9 pro Alfu 10, mizíme odsud. Pošlete varovnou zprávu všem stanicím a lodím v oblasti.“

Lukáš následoval vedoucí letoun. „Tady P-Alfa 10, co se děje?“

„To není *Žilina*, je to bitevní loď. A rozhodně není naše!“

*

„Kapitáne, omlouvám se, ale potřebujeme vás na můstku.“

Námořní kapitán Martin Melichar zvedl hlavu od papírování a spatřil v průlezu do své kajuty hlavu poručíka Adamoviče, jednoho z mladších důstojníků *Žiliny*.

„Co se děje?“

„Zpráva od jednoho letadla v oblasti, fregatní Biedermeier říká, že byste to měl vidět.“

Melichar vstal. Moc dalšího povzbuzování nepotřeboval i vzhledem k tomu, že se v kajutě věnoval papírování a zrovna pročítal důkladný seznam „oficiálně schválených“ podniků a „zakázaných“ podniků v Dukelském přístavu, který se admirálita při své nekonečné moudrosti rozhodla poslat do Jižní Afriky. Za dvacet let u námořnictva už Melichar pochopil, že admirálita si zjednodušuje práci tím, že prostě všechny rutinní zprávy pošle na všechny stanice. Zajímalo ho, jestli speciální kurýr informace o bordelech v Dukle už dovezl i na pobřeží Blue Ridge nebo je teprve na cestě.

Na můstku už čekal Melicharův první důstojník, fregatní kapitán Biedermeier. Mariňák u průlezu z plných plic zakřičel „kapitán na můstku“, ale Biedermeier Melichara hned navedl do mapové kajuty.

„Zpráva byla poslána z letadel P-Alfa 9 a P-Alfa 10, to jsou dva bombardéry Oskar z *Prostějova*, které hlídkovaly nad Mosambickým průlivem. Hlásí neidentifikovanou bitevní loď plující na jih rychlostí dvacet uzlů.“

Melichar se zarazil.

„Kde to bylo, fregatní?“

Podle námořnické tradice směl být na palubě lodi jen jeden „kapitán“, aby nebyl zmatek. Z toho důvodu byli nižší důstojníci s hodností korvetního nebo fregatního kapitána titulováni buďto oběma slovy – i když na břehu se to zkracovalo na kapitán – nebo prostě „korvetní“ a „fregatní“.

Biedermeier ukázal na mapu, která byla uprostřed místnosti na stole. „Tady, asi sto dvacet námořních mil severně od naší pozice.“

„Může to být naše loď?“ zajímal se Adamovič, který je jako zakreslovací důstojník *Žiliny* následoval a hned zaujal místo u mapy s tužkou.

„Pochybuji, žádné posily nejsou hlášeny. A Praha by nás určitě informovala, kdybychom měli čekat bitevní loď.“

„Pokud to opravdu je bitevní loď,“ nadhodil Biedermeier. „Může to být chyba v identifikaci, třeba je to křižník nebo i torpédoborec.“

„I kdyby byla, tak sem pluje nějaká válečná loď a žádnou neočekáváme. Myslím, že nemáme na vybranou a musíme předpokládat nejhorší možnou variantu, že je to bitevní loď a že je cizí.“

Biedermeier si prohrábl řídnoucí vlasy a pomalu přikývl. Byl skoro o deset let starší než Melichar a mnohem skeptičtější než jeho kapitán. Měl za to, že hlášení pilota je spíše chybou, ale kapitánovu opatrnost sdílel.

„Máte pravdu, pane kapitáne. Vyrážíme jim vstříc?“

Tentokrát přikývl Melichar a také si prohrábl své kaštanové vlasy, kterých měl na hlavě výrazně víc než první důstojník. „Ano. Poručíku Adamoviči, za jak dlouho je dostihneme?“

„Pokud vyrážíme hned plnou rychlostí na sever a pokud oni udrží svoji současnou rychlost...“ Adamovič si dělal poznámky na papír. „Za tři až čtyři hodiny, podle toho, jestli udrží rychlost a kurz.“

„Dobře, řekněte navigátorovi, ať nastaví kurz podle poslední známé polohy a kurzu neznámé lodi. Potom svolajte vyšší důstojníky.“

*

Lukáš Berg byl zpět na palubě sotva půl hodiny, když velitel letové skupiny povolal všechny piloty do instruktážní kajuty. Berg i kapitán-poručík Vydra měli v rukou ještě chleby se salámem.

„Posadte se, pánové,“ vyzval shromážděné piloty korvetní kapitán Machovec. „A poslouvejte. Asi jste už slyšeli o lodi, kterou spatřili Vydra a Berg. Naši lidé ve zpravodajské sekci už vyvolali fotky z letecké kamery a je potvrzeno, že jde o bitevní loď. A rozhodně není naše. Nevíme, o co jde, ale admirál Dobrovský dal rozkaz, že nemůžeme jen tak čekat. Kapitán Melichar z *Žiliny* vyráží neznámé lodi vstříc, ale zbytek flotily je tady s námi v Port Elizabeth. Ať už to dopadne jakkoliv, admirál chce, abychom odstartovali a dohlédli na celou věc ze vzduchu.“

Jeden z pilotů – námořní podporučík Michal Paš, P-Alfa 4 – zvedl ruku. „Promiňte, pane korvetní kapitáne, ale to jako znamená, že na tu loď máme být připraveni zaútočit?“

„Doufejme, že to nebude nutné, Česko-slovenské království není s nikým ve válce – pokud víme – a zatím nejsou žádné náznaky, že je ta loď nepřátelská. Máme fungovat jako pojistka. Mechanici teď vybavují naše stroje torpédy.“

To vyvolalo vlnu nesouhlasného remcání.

„Ale tahle letecká torpéda jsou k ničemu! Pokud vůbec vybuchnou, tak nic netrefí,“ namítal nadporučík Kaczynski, P-Alfa 13. „Oskary byly dělané sice i na torpéda, ale jejich hlavní využití je při útoku na pozemní cíle. A ani to není ideální, jak jsme se přesvědčili u Tete.“

Berg vzdychl. Tete nebyla příjemná zkušenost. Rozvědka identifikovala malé překladiště u pobřeží Mosambiku v oblasti zvané Tete, které používali somálští piráti jako základnu, sklad a výcvikové středisko. Peruť z *Prostějova* na oblast zaútočila, ale rozvědka nezjistila, že v oblasti mají Somálci protiletadlová děla zakoupená od Rusů. Základna byla zničena, ale bomby nebyly moc přesné a tři česko-slovenské letouny byly sestřeleny, než se podařilo děla umlčet. Zahynulo devět lidí.

„Já vím,“ řekl Machovec. „Ale nemáme na vybranou, naše Oskary a jejich torpéda jsou to nejlepší, co máme k dispozici.“ Nikdo nebyl nadšený. Žádné letadlo ještě válečnou loď výrazně neohrozilo.

„Další ironií je, že na palubě *Prostějova* ani *nemáme* dost leteckých torpéd. Tři z vás budou muset nést obyčejné bomby určené pro pozemní cíle.“

Další vlna nesouhlasu.

„Nemáme na vybranou, kluci!“ Machovec se rozhlédl. „Kdo se hlásí o bomby?“

Berg zvedl ruku.

„Seš si tím jistý, Bergu?“

Nebyl, ale věděl, že na bombardování má mušku. Možná lepší než většina ostatních na palubě, proto se tehdy během výcviku nechal zlanářit k bombardérům.

„Jsem si jistý, pane.“

„Dobrá. Kdo další?“

Kaczynski a dva nováčci – Paš a Hakl – se také přihlásili. Machovec vybral Kaczynského a Hakla. Pašovi se to nelíbilo, ale byl nejméně zkušeným pilotem na palubě.

„Dobrá, za půl hodiny bude nástup do letadel. Hodně štěstí.“

*

Kapitán Melichar stál ve věži nad můstkem *Žiliny* s dalekohledem u očí a sledoval vzdálený obrys. Vedle něj byl fregatní kapitán Biedermeier a korvetní kapitán Gabriel, dělostřelecký důstojník. I oni měli dalekohledy.

„Je to rozhodně bitevní loď,“ řekl Biedermeier. „Vypadá ruský.“

Neznámá loď nyní plula s *Žilinou* paralelně, měli ji po svém levoboku a mohli vidět celou siluetu. Plula na jih, zatímco *Žilina* na sever.

„Vypadá jako *Pjotr Velikij*, ten by měl být v Novém Sevastopolu, mohl vyplout sem. Ale proč by nám to naše rozvědka nepotvrdila? Nový Sevastopol sledují jako nic jiného.“

„Není to *Pjotr*, pane kapitáne,“ řekl Gabriel rozhodně. „Je to *Jekatěrina Velikaja*, od první lodi ve třídě se liší, vidíte tu nástavbu? Má ji vyšší než *Pjotr*.“

Melichar se zamračil. Třída *Pjotr Velikij* byla nejstarší třídou bitevních lodí v Ruském carském námořnictvu. Zůstaly z ní tři exempláře – *Pjotr*, *Jekatěrina* a *Potěmkin*. Ale Rusko před rokem prodalo *Jekatěrinu* do Latinské Ameriky, konkrétně Jihoamerické lidové federaci. Česko-slovenská rozvědka o tom věděla, ale příliš to neřešila, Rusko už takhle prodalo do Jižní Ameriky čtyři bitevní křižníky třídy *Orlov*. Byla to součást carova plánu na vyřazení starších plavidel, která ve velkém nahrazovaly bitevní lodě třídy *Alexandr Něvský*.

„Na tuhle dálku to nemůžete poznat přesně,“ namítl Biedermeier. „*Jekatěrina* je v Jižní Americe. A vzhledem k napětí s Brazílií si Lidová federace drží všechny své lodě hodně blízko domova.“

„Pokud ji taky neprodali,“ nadhodil Melichar a pokusil se zaostřit. Loď byla ale pořád čtrnáct námořních mil od nich. Na tu dálku nic

tak detailního jako vlajku nespatrií. „V každém případě je to jedno, blíží se k nám bitevní loď a nejspíš není na přátelské návštěvě.“

„A pokud není, jsou to naše 203milimetrová děla proti jejich 340milimetrovým,“ řekl Gabriel a v jeho hlase začínala být patrná tíživost situace, což Melichara znepokojilo. Gabriel vždycky vnímal každý problém spíš jako složitou skládačku. „Otázkou je, jestli mají nepřátelské úmysly.“

O dvě minuty později se Gabriel dočkal odpovědi, když se u neznámé bitevní lodi zablýsklo.

„K zemi!“ křikl Melichar a sklonil hlavu ke spojovací šachtě vedoucí do kormidelny. „Jsme pod palbou!“

Střely z děl bitevní lodi dopadly asi sto padesát metrů před příd *Žiliny* a zvířily vodu.

„Dvacet stupňů na pravobok,“ zavolal Melichar do šachty a potom se podíval na své dva nejvyšší důstojníky, zatímco kormidelník začal loď pozvolna obracet zádí k boku nepřátelské lodi.

„Palba na extrémní vzdálenost, nemohli se trefit,“ konstatoval Gabriel.

„To ne, ale alespoň víme, jestli je ta loď nepřátelská, nebo ne.“

*

„Proč jste sakra stříleli?!“ ptal se kapitán prvního ranku Fjodor Čujkov, když dorazil na můstek lodi, která byla kdysi v jeho vlasti známá jako *Jekatěrina Velikaja*. Nyní měla na boku nápis *Wolde Selassie* a 95 % posádky tvořili Somálci, kteří dělali špinavou práci pro Habešské císařství.

Zbýlých pět procent tvořili lidé jako Fjodor Čujkov, kteří zde byli „vojenskými poradci“ a „instruktážní skupinou“. Oficiálně si Somálci sice loď koupili od Jihoamerické lidové federace, ale bylo zapotřebí ruských instruktorů.

„Byla to česko-slovenská loď, museli jsme zasáhnout,“ řekl admirál Zalawi, velitel Somálského loďstva, což byla sice směšná funkce i hodnost s ohledem na to, že somálští piráti měli několik starých

fregat a korvet, které jim různé vlády, včetně ruské, prodaly pod rukou ale bylo nutné udržovat jisté dekorum, a tak se Čujkov tvářil, jako kdyby byl Zalawi jeho nadřízený a svou hodnost si zasloužil. Pravdou bylo, že Zalawi byl prostě největší oblíbenec somálského guvernéra, a tak získal velení této lodi.

Ruku na srdce, u nás se také na vysoká místa dostávají něčí oblíbenci.

Kdyby jen nebyl pitomý jako teď.

„Kdybyste počkal, mohl jste ji zasáhnout z mnohem větší blízkosti a zničit,“ řekl Čujkov a snažil se neznít, jako kdyby mluvil s dítětem. „Takhle je daleko a už ví, že jsme nepřátelé.“

Zalawi jen ledabyle mávl rukou. „Jen klid, kapitáne, jste tu jako pozorovatel, tak pozorujte. Za chvíli zničíme první česko-slovenskou loď. A to bude první krok k rozmachu Habešského císařství.“

*

„Jak je na tom zbytek flotily?“ zajímal se Melichar. *Žilina* byla nyní za účinným dostřelem nepřátelské lodě a sledovala ji na jih. Melichar a několik dalších námořníků mělo nyní v ruce chleby s játrovou paštikou, které na můstek donesl Melicharův stevard Souček. Kde vzal játrovou paštiku, se radši nikdo nechtěl ptát, ale byla výborná a bylo to přesně to zpestření v těžké chvíli, které potřebovali.

„*Prostějov* k nám pošle svoje letadla a asi sto mil na západ od nás je 8. skupina torpédoborců s loděmi *Dyje*, *Odra*, *Úslava* a *Váh*,“ řekl poručík Adamovič.

„A co ostatní křižníky?“

„*Hradec Králové*, *Opava* a *Rokycany* teprve před hodinou vyrazily z Port Elizabeth. I když udrží rychlost třicet uzlů, stále tu budou nejdřív za třicet hodin.“

Melichar se v mapové místnosti podíval na zakreslení nepřátelské lodě a nejbližšího přístavu – Nového Durbanu. „To je moc pozdě. Jsme sotva dvě stě osmdesát mil od Nového Durbanu, tam se při dvaceti uzlech dostane za necelých čtrnáct hodin.“

Podíval se na své důstojníky. Věděl, co musí udělat, a nelíbilo se mu to. Nechtěl dávat tenhle rozkaz, ale neměl na vybranou.

Jen doufám, že nás teď všechny neposílám na smrt.

„Musíme na ně zaútočit.“

„Pane, to o samotě nemůžeme,“ namítl Biedermeier.

„Pane, vzpomínáte si, co jsem říkal o tom nepoměru děl?“ přidal se Gabriel. „Mají 340milimetrová děla a my 203milimetrová. Smetou nás, než se dostaneme na dostřel.“

„Pokud zareagují dobře,“ řekl Melichar. „Podívejte se, z jak velké vzdálenosti se na nás snažili střílet. Něco mi říká, že nemají moc zkušenou posádku.“

„To je možné, pane, ale chceme takhle hazardovat?“ zeptal se Biedermeier.

Melichar se na svého zástupce díval zpřímá. Věděl, že Biedermeier má pravdu, a nelíbilo se mu to. Měl bojové zkušenosti, sloužil v Česko-španělské válce, ale to mu současnou pozici nijak neulehčovalo. Celá tahle situace na ně vyskočila tak náhle, až měl dojem, že pouze reaguje. Ale i když se nad problémem zamýšlel, pořád mu to vycházelo jako jediné řešení. To však nic neměnilo na tom, že má pod sebou sedm set padesát námořníků, kteří ponosou následky jeho rozhodnutí.

„Je rozdíl mezi hazardem a kalkulovaným rizikem, fregatní,“ řekl nahlas. „Ta loď má nepřátelské úmysly a nejspíš spěchá do našich přístavů. Pokud ji nezastavíme, může zničit veškerá přístavní zařízení v Novém Durbanu. To jsou desetitisíce tun nákladu, desítky nákladních lodí... a to nemluvíme o lidských životech. Celá naše pozice v Jižní Africe je křehká a tohle může těžce poškodit celé království. Ale i kdyby ne, máme zodpovědnost vůči lidem v přístavu. Jsou to poddaní krále – a tudíž spadají pod naši ochranu.“ Podíval se znovu na mapu. „Jsme tu jen my a musíme splnit svou povinnost.“

Vzpomněl si, jak se s úsměvem pozastavoval nad rutinní zprávou o schválených podnicích v Dukelském přístavu. Připadalo mu, jako by to bylo před celou věčností.

*

Lukáš Berg se vrtěl v kokpitu, zatímco se jeho Oskar a patnáct dalších ve formaci blížilo směrem k Mosambickému průlivu. Let k cíli byl vždycky nejhorší, několik hodin nudy a tíživého očekávání s tím, že na konci vás může čekat smrt. Nebo naopak zjistíte, že cíl je pryč. Nebo cíl najdete na samé hranici maximálního doletu a sice ho zničíte, ale cestou nazpět vám dojde palivo.

Tyhle pocity Lukáš už znal z náletu na Tete. Nechtěl si na to zvykat. „Pane, jak dlouho ještě?“ zeptal se za ním Haken.

„Asi půl hodiny na místo, kde by podle posledních zpráv měla nepřátelská loď být,“ řekl Lukáš. „A potom se uvidí, co je to vlastně zač a jestli...“

„Peruti P-Alfa, tady P-Alfa 1,“ ozval se z rádia hlas korvetního kapitána Machovce. „Zachytili jsme zprávu z *Žiliny*: Neznámá bitevní loď potvrzena jako nepřátelská, zahájila na *Žilinu* palbu ve 14:05. *Žilina* se ji chystá napadnout a zpomalit.“

„Tady P-Alfa 6, těžký křižník proti bitevní lodi?“

„Ano, a jedinou pomoc mají od nás. Osmá skupina torpédoborců dorazí pozdě.“

„P-Alfo 1, tady P-Alfa 14, všiml si někdo, že tyhle zatracené torpédové bombardéry nic netrefí?“

„Jistě, a bude na nás, abychom dokázali, že *občas* něco trefí.“

*

Jeden ze Zalawihových podřízených cosi zadrmlil. Čujkov nepoznal, o co jde, posádka lodi mluvila amharštinou, somálsčinou nebo arabštinou. Ruský hovořil jenom admirál Zalawi a několik jeho důstojníků, takže Čujkov mohl jen čekat, až se dočká překladu.

„Ta česko-slovenská loď se začala přibližovat,“ řekl Zalawi. „Otočila se a nyní pluje kolmo přímo k našemu levoboku.“

Čujkov si stoupl k oknu na levoboku můstku. Obrys přibližující se lodi byl v dále dobře vidět. Její kapitán musel mít nervy z oceli.

„On nás úmyslně nechává protnout T,“ řekl nahlas.

Ze Zalawihova výrazu byla jasné, že netuší, o čem ruský poradce

mluví. Čujkov potlačil povzdech. „Stará námořní taktika. Bitevní eskadry se snaží jedna druhé takzvaně protnout T. To znamená, že řada lodí pluje za sebou a protne cestu nepřátelské řadě lodí. Potom mohou všechna děla všech lodí střilet v salvách na nepřátelskou formaci, která se může bránit pouze příďovými děly první lodi.“

Zalawi se netvářil o moc chytřejší, ale přikývl a podíval se dalekohledem na přibližující se nepřátelský křižník. „Ale ten Čech dělá pravý opak. Sám na nás pluje v nevýhodné pozici. Proč?“

„Nejspíš má za to, že vám takhle poskytne menší cíl a vaše děla ho netrefí, dokud se sám nedostane na dostřel. Potom na nás vypálí.“

„A trefí se?“

„To záleží na kapitánovi a na tom, jak dobré má dělostřelce.“

Zalawi zakřičel rozkaz v amharštině. „Nechám na loď zahájit palbu.“

To jste měl udělat už dávno, místo abyste se vykecával.

*

Osm děl ráže 340 milimetrů vypálilo proti česko-slovenskému křižníku. Projektily zčeřily vodu, ale ten nejbližší dopadl sto metrů od pravoboku *Žiliny*.

Na můstku ovšem panovala stísněná atmosféra. Všichni věděli, že pokud je nepřítel zasáhne plnou salvou, je po nich. Prostě tak. Těžké křižníky se nikdy neměly pouštět do přestřelek s bitevními loděmi. Ani s tak starými jako *Jekatěrina Velikaja*. Leda by onen těžký křižník měl v záloze vlastní bitevní loď.

Nemohli je porazit salvu proti salvě, takže museli manévrovat lépe než oni, křižovat sem a tam a kroužit mezi jejich salvami, dokud se nepřiblíží tak, aby maximalizovali škody, které mohou menší ráží způsobit.

Napětí se stupňovalo a kolos před nimi vypálil podruhé.

Zase vedle.

„Deset stupňů na levobok,“ přikázal kapitán Melichar. Seděl na dřevěné židli na pravé části můstku, odkud měl přehled o dění před

sebou, a pozoroval bitevní loď. Nepřátelští dělostřelci museli sledovat jejich manévrování, a to jim zhoršovalo práci.

Další salva. A další. Minuty utíkaly a *Žilina* se přibližovala.

„Fregatní, máme na zádi ještě ty hlubinné nálože?“ zeptal se na jednou Melichar.

„Ano, pane,“ řekl Biedermeier.

„Nechte je hodit přes palubu; pokud by je zasáhli, tak vyletí celá loď do povětří.“

„Ano, pane.“

Biedermeier odešel splnit rozkaz a Melichar si zase přiložil dalekohled ke tváři. I přes jejich manévrování se nepřátelští dělostřelci lepšili. V rámci manévrování teď pluli skoro kolmo na bok bitevní lodi, čímž nechtěně nechávali nepřítele takzvaně položit „příčku na T“, kde byli vystaveni palbě všech nepřátelských děl, ale sami mohli pálit jen příďovými.

„Nálože jsou pryč, pane,“ ohlásil Biedermeier a Melichar jen přikývl. Nikdy ho to nenapadlo, ale příčka na T pro ně může mít i výhody.

„Změňte kurz o deset stupňů na levobok.“

„Rozkaz,“ řekl navigátor. „Kormidlo, deset stupňů na levobok.“

„Za chvíli budou na náš účinný dostřel pane,“ řekl Biedermeier. „Kdy se plánujete otočit na bok?“

Melichar pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, neotočíme se, poplujeme takhle.“

„Ale tím se vystavujeme celé jejich boční salvě.“

„Ano, ale zároveň jim tím poskytujeme mnohem menší cíl.“

Jako by v odpovědi bitevní loď znovu vypálila.

Bez úspěchu.

„Jsou na dostřel, pane kapitáne!“ ozval se navigátor.

Melichar přikývl. „Dělostřelecký důstojníku, palte podle uvážení.“

„Rozkaz, pane.“ Korvetní kapitán Gabriel se naklonil ke spojovací trubici.

„Dělové věže A a B namířit na cíl.“

Ozvalo se potvrzení.

Žilina nyní plula přímo na bok nepřátelské bitevní lodi a na palubách obou plavidel námořníci překotně připravovali děla k palbě.

Česko-slovenská loď byla ale z větší části už připravená a zbýval jen náměr, takže *Žilina* vystřelila první.

Z šesti projektilů ráže 203 milimetrů, po třech z každé věže, jich pět bitevní loď minulo, jeden ale zasáhl silný pancíř u hladiny ponoru lodi.

„Jo!“ vykřikl kdosi na můstku.

„Zásah do boku,“ řekl Biedermeier s dalekohledem u očí. „Dobrá rána!“

Potom nepřátelská bitevní loď vypálila třetí salvu. Šest projektilů *Žilinu* minulo, ale výbuchy dvou zbylých loď zasáhly z tak těsné blízkosti, že střepiny zasypaly palubu.

„Jeden zásah na pravoboku u čáry ponoru,“ hlásil poručík Adamovič s telefonním sluchátkem u ucha. „Zatím se neví, jak velké je to poškození, ale nabíráme trochu vody. Střepiny posypaly zád, v zadní torpédovně máme dva mrtvé a tři raněné.“

Melichar si držel kamennou tvář. Teď se ocitl v situaci, které se bojí každý velitel. Byl v boji, loď plnila jeho rozkazy a přicházely mu zprávy o ztrátách.

*

„Nabíjet!“ zvolal upocený velitel levého děla ve věži A na přídi *Žiliny* a otevřel nabíjecí komoru.

Námořník Grebski si otřel pot z čela a spolu s Novotným zatlačili nový, více než dvacet centimetrů široký projektil do komory.

Z výtahu z podpalubí přijely vaky se střelným prachem. Oba námořníci je vsunuli za projektilem.

Velitel děla zavřel komoru a pomocí velké páky přesunul dělo do připravené polohy. Všechna tři děla potvrdila připravenost na panelu velitele věže A téměř současně a ten teď dohlížel na závěrečné

zaměření podle pokynů dělostřeleckého důstojníka v pozorovací věži.

„Věž A připravena k palbě,“ nahlásil do mikrofonu.

„Věž B připravena k palbě,“ ozval se jeho kolega.

„Pal!“

*

„Zasáhli jsme je do nástavby!“ křikl Biedermeier. „Zasáhli jsme můstek! To je trochu pocuchá!“

„Třicet stupňů na pravobok!“ nařídil Melichar. Když se teď otočí, bude moct konečně pálit i zadní dělo a oni se za chvíli ocitnout za zádi nepřátelské lodi a zbaví se hrozby palby příďových děl.

„Všechny tři věže jsou opět připraveny k palbě, pane,“ oznámil Gabriel.

„Palte.“

„Palte.“

Salva všech devíti projektilů z *Žiliny* ušetřila bitevní lodi tři zásahy na přídi.

„Jo!“ zvolal někdo na můstku.

Potom ale vypálila bitevní loď. Tentokrát *Žilina* utrpěla tři přímé zásahy.

*

Hodně černochů na můstku *Selassieho* začalo kolem Čujkova skákat nadšením, když byl česko-slovenský křižník zasažen, ale admirál Zalawi vypadal jako člověk, na kterého sáhla smrt. Všechna okna na můstku byla vysklena, mapová místnost byla zničena a dva námořníky museli odvézt zdravotníci – nebo ti, kteří na de facto pirátské lodi funkci zdravotníků plnili. Zalawi nejspíš nebyl zvyklý na takovou blízkost fyzického nebezpečí.

Čujkov to v jeho tváři viděl a doufal, že se somálského – respektive habešského – admirála nezmocní panika.

„Zasáhli jsme je, výborná rána, admirále,“ řekl nahlas a přiložil k očím dalekohled. „Křižník je v plamenech a dvě děla má mimo provoz.“

„Neměli bychom se stáhnout?“ nadhodil Zalawi opatrně.

Čujkov zaťal zuby. *Klidně, jen klidně.* „To není přece nutné. Nepřátelskou loď jsme porazili na hlavu. Jejich zásah nezpůsobil žádné závažné škody, děla i pohon fungují normálně. Operace může pokračovat.“

Zalawi chvíli přemýšlel a potom přikývl. Asi také věděl, co je v sázce. Cílem mise bylo napadnout a těžce poničit alespoň Nový Durban. Pokud dojde na střetnutí se zbytkem česko-slovenské Stanice Jižní Afrika, *Selassie* by měl proti těžkým křižníkům obstát – a pokud ne, může si s nimi hrát na schovávanou. Na tom ale vlastně nezáleželo, důležité bylo vyvolat zde velký incident, kterého bude moci car využít.

Pokud jeho spojencům – což bylo označení aplikovatelné pouze s velkou mírou nadsázky – nepovolí nervy.

Jeden z námořníků cosi zvolal a Zalawi najednou zapomněl na Čujkova a doběhl k vysklenému oknu na přídi můstku. Odtamtud se nakláněl nahoru a spolu s ostatními námořníky něco pokřikoval.

Čujkov k nim také přistoupil a záhy spatřil, co je tak rozrušilo.

Spousta letadel na obloze. Byly to česko-slovenské Oskary a chystaly se zaútočit.

*

„Dávejte pozor, nezapomeňte, která loď je náš cíl,“ připomněl jim naposledy korvetní kapitán Machovec.

„Náš cíl je ta větší loď, co nehoří, jasně,“ řekl Lukáš Berg zamračeně. *Žilina* byla v plamenech. Bitevní loď ale zatím plula dál a najednou ostře uhnula na pravobok a její protiletadlová palba ožila.

„Tak jdeme na to a hlavně bacha!“

První dva roje začaly klesat pro shazování torpéd, Berg ale

s bombou musel postupovat jinak. Loď byla poměrně malý cíl, Kazmaczyk se už chystal shodit bombu, zatímco prolétal nad lodí, ale Berg zkusí něco jiného.

„Mládenci, doufám, že rádi létáte směrem dolů,“ řekl své posádce a stiskl řídicí páky.

*

„Kapitáne, kapitáne, jste v pořádku?“

Melichar zamrkal. Byl v pořádku, ale ležel naznak na můstku. Viděl, že kolem okna je spousta střepů a kapitánská židle byla vytržená z paluby. Nad ním se skláněl Adamovič.

„Situace?“ vykřikl.

„Dělové věže B a C jsou zničené, nabíráme vodu. Prerušilo se spojení z můstku, ale poslal jsem námořníka, aby zkontroloval stav strojevnů. Byl jste mimo jen asi minutu.“

Melichar se zvedl, v levé ruce měl několik šrámů od střepů. Potom se zarazil, když vedle sebe uviděl na zemi tělo.

„Ludvík...“

„Bohužel, fregatní kapitán Ludvík Biedermeier je po smrti, pane kapitáne.“

Melichar se postavil a snažil se na nic nemyslet. Když ale z okna spatřil hořící příď své milované lodi, bylo to těžké. *Žilina* umírala. *Jeho* loď umírala.

„Proč na nás už nestřílejí?“ ptal se kdosi.

„Nemají důvod,“ řekl Melichar. „Co věž A?“

„To zjišťuje korvetní Gabriel, pane. A na nepřátelskou loď útočí naše bombardéry.“

Melichar zvedl ze země dalekohled a podíval se. Opravdu, torpédové bombardéry. Ale zatím loď ani jednou netrefily. Stroje Oskar měly předepsanou výšku pro shoení torpéda, aby zůstalo blízko u hladiny, a z té výšky často nešlo bombardovat přesně.

Na můstek doběhl udýchaný a upocený námořník. „Kapitáne, korvetní Žemlička vám vzkazuje, že dva kotle jsou mimo provoz

a nepůjdou opravit. Vytáhne osm uzlů, ale loď už nabírá vodu na celé přídí. Daleko nedopluje.“

Takže byl konec, kariéra těžkého křižníku *Žilina* skončila. A Martin Melichar byl kapitánem, který ji dovedl na smrt.

Na můstek doběhl další námořník. „Kapitáne, korvetní kapitán Gabriel vzkazuje, že věž A bude ještě jednou schopná vystřelit.“

Melichar se nad tím zamyslel. Další výstřel by mohl přimět nepřítel, aby na ně znovu zahájil palbu, což by je mohlo zničit, ale bitevní loď k nim nyní byla zády, jak manévrovala před útoky letadel. A pořád mohla ohrozit Nový Durban a další přístavy...

„Ať vypálí tu poslední salvu,“ nařídil a rozhlédl se po můstku. „A pro všechny ostatní: Opuštět loď.“

*

Námořník Grebski si otřel z čela krev a odstrčil tělo Novotného. Opodál seděl o zeď opřený velitel děla, držel si ruku na krvácející ráně na boku a čekal, až k němu dorazí zdravotníci. Grebski sám otevřel komoru a zatlačil dovnitř projektil.

Doběhl mu pomoci raněný podavač a potom společně zatlačili vaky se střelným prachem a zavřeli komoru.

Hlavní poddůstojník, který nahradil mrtvého důstojníka ve funkci velitele věže, ohlásil připravenost a věž vystřelila.

Všechny projektily dopadly blízko lodi a paluby posypala sprška šrapnelů a vody.

Grebski se pousmál a potom si sedl na podlahu vedle raněného velitele děla.

Zvenku byla slyšet letadla.

*

„Bergu, co to sakra děláš!“

„Jen klid, P-Alfo 1, snažím se líp zaměřit.“

Ostatní piloti zatím útočili bez vážnějšího úspěchu, jedno torpédo

zasáhlo obří loď někde na přídi, ale nezpůsobilo skoro žádné škody. Berg teď místo toho letěl střemhlav k nepřátelské lodi – přímo na její střed. Flaky z protiletadlové palby létaly kolem něj, několikrát zasáhly křídlo, ale Berg se to snažil ignorovat... a potom uvolnil bombu.

Hned zaklel, když viděl, že nezasáhl nástavbu. Bomba dopadla hned u zábradlí na levoboku a explodovala. Nevzala s sebou ale nic důležitého.

Berg stíhačku rychle vyrovnal a mířil pryč. Před chvílí poškozená *Žilina* na bitevní loď znovu vypálila z jedné věže. Jeden projektil úspěšně zasáhl záď, ale také loď vážně nepoškodil.

Aspoň nejsem jediný, komu se to nepovedlo.

*

Tentokrát Čujkov nepotřeboval tlumočníka, aby poznal, co Zalawi nařizuje.

„Co to sakra děláte?“

„Obracím loď na sever a vytvářím kouřovou clonu,“ řekl Zalawi úsečně. „Musíme se vrátit k opravám. Ustupujeme!“

„To nemůžete!“ trval na svém Čujkov. „Stíhačky víc munice nemají a ten křižník se potápí, jejich přístav před námi teď stojí nechráněný.“

„Ne, ten jeden křižník nás hodně poškodil a letadla taky. Jakou máme jistotu, že další letadla a lodě nejsou hned za horizontem?“

„Krucinál, ostatní křižníky jsou ještě u Port Elizabeth! A napočítal jsem šestnáct letadel, to je komplement pro lehkou letadlovou loď, kterou tu mají. V Novém Durbanu žádné pozemní letectvo, které by stálo za řeč, nemají. Neohrozí nás!“

„To jste říkal i o tomhle křižníku. Také jste říkal, že nás už neohrozí, a ta loď přesto ještě vypálila. V kolika dalších věcech jste se mylil?“ Zalawihův pohled ztvrdl. „Nebo to byla úmyslná zrada?“

To ne, ta má přijít až potom. Ale pouze pokud teď bude admirál jednat, jak má.

„Car vám tuto loď poskytl, stejně jako naši společní přátelé z Jižní Ameriky. Musíte dodržet svou část dohody!“

V Zalawiho tváři se mísily všechny možné emoce a Čujkov se na okamžik bál, jestli ho černý admirál nenechá hned teď popravít. Vzápětí si ale admirál nejspíš uvědomil, že habešský císař by mu za to nepoděkoval. A car by svou nelibost ukázal mnoha způsoby. Habeš a Rusko měly dohodu sice tajnou, ale pořád to byla dohoda. A Čujkov ji Zalawimu jasně připomněl.

U toho ale byl pud sebezáchovy momentálně silnější.

„A naši část dohody dodržíme,“ řekl admirál nakonec a přízvuk v jeho ruštině byl znatelnější. „Ale až se vrátíme na opravy. Zdrží nás to maximálně několik týdnů a potom bude loď bojeschopná. A to je mé poslední slovo.“ Otočil se k posádce a začal zase dávat rozkazy v amharštině.

Čujkov na něj hleděl a nemohl uvěřit, že takhle komplikovaná a léta připravovaná operace může přijít vniveč kvůli jednomu blbci na správném místě.

*

Melichar stál na palubě a sledoval, jak jeho námořníci lezou v záchranných vestách přes palubu do vody. Naštěstí byla voda v téhle oblasti teplá, bohužel byl ale Mosambický průliv také jedním z největších rejdišť žraloků, i když víc se pohybovali dál na severu. Mohl jenom doufat, že žádného žraloka nezaujmou mrskající se námořníci ve vodě, dokud nepřijde pomoc.

Pokud vůbec přijde.

Jako poslední šli přes palubu dělostřelci z věže A, které následoval korvetní kapitán Gabriel. A potom byl na palubě Melichar sám.

Naposledy prošel loď, volal do všech zákoutí, zatímco plameny na palubě sílily a příď lodi se nebezpečně zanořovala. Paluba už byla nakloněná, když Melichar přelezl zábradlí a sešplhal do vody. Opravdu byla poměrně teplá.

Rychle doplaval k záchrannému člunu a z jeho paluby potom mohl

sledovat, jak se těžký křižník Česko-slovenského královského námořnictva *Žilina* potápí.

*

„Musíme se vrátit, Alfy,“ řekl Machovec. „Ta bitevní loď už je za obzorem a my máme paliva tak tak na návrat.“

Berg se zamračil. „P-Alfo 1, tady P-Alfa 10, nemáme držet hlídku nad trosečníky?“

„Nemůžeme, P-Alfo 10. Kluci z Osmé skupiny torpédoborců by tu měli být do několika hodin. Jestli se tu zdržíme o něco déle, tak se k trosečníkům ve vodě akorát přidáme. Míříme domů.“

Berg věnoval poslední pohled postavám a člunům na hladině oceánu a potom se zařadil za Alfou 9. Machovec měl pravdu, víc udělat nemohli.

2.

Námořníci z *Žiliny* seděli na přídi torpédoborce, měli přes sebe deky a hltali čaje a polévky, které jim nosili jejich zachránci.

Melichar seděl mezi nimi. Byl jen jedním z mnoha vylovených námořníků – když jste ve vodě, rozdíl mezi mužstvem a důstojníky se na jednu stírá. Teď byli všichni jen třesoucí se osiky zabalené v dekách.

Nakonec k němu ale někdo přistoupil. Byl to asi o pět let mladší muž s výložkami korvetního kapitána.

„Kapitán Melichar?“

Melichar se pokusil vstát, ale muž ho mávnutím zase usadil. „Jen sedte, protrpěl jste si dost. Jsem korvetní kapitán Holer, velící důstojník *Úslavy*, vítejte na palubě.“

„Děkuji, kapitáne,“ vysoukal ze sebe Melichar. „Asi bychom si oba přáli, aby to bylo za lepších okolností.“

Holer jen přikývl. „Je mi to líto. Ale toho parchanta jste zahnal na ústup. Nevím, jestli to pro vás je nějaká útěcha, ale...“

Melichar přikývl. „Kolik mých lidí se zachránilo? Máte zprávy z ostatních torpédoborců?“

„Ano, proto jsem vás vyhledal. Záchranné práce jsou u konce, ve vodě už nikdo není – nebo jsme ho nenašli. Mluvil jsem s kapitánem Pekárkem na *Dyji*, velitelem Osmé skupiny, on dává dohromady čísla zachráněných trosečníků z celé skupiny. Vylovili jsme čtyři sta sedmdesát jedna lidí.“

Melichar zavřel oči. Posádka *Žiliny* čítala přesně sedm set čtyřicet šest mužů. To znamenalo, že přišel téměř o třetinu své posádky.

„Je mi to líto,“ opakoval Holer. „Myslím, že většina zahynula už přímo na palubě.“

Melichar dokázal jen přikývnout. „Ano, asi ano. V každém případě vám moc děkuji, jsme vám zavázáni.“ Rozhlédl se po svých námořnících. „Co bude teď?“

„Máme rozkaz plout na jih a setkat se s hlavním svazem admirála Dobrovského u Nového Durbanu. Potom se uvidí, co bude dál. Dnešní událost bude mít dalekosáhlé následky. Někdo Česko-slovenskému království dnes vyhlásil válku.“

*

Následky přišly o den a půl později. Lukáš Berg stanul v kajutě a pracovně korvetního kapitána Machovce na *Prostějově*.

Machovec seděl za stolem, kouřil a před sebou měl fotky, které vypadaly, jako by byly vyvolané z palubní kamery letadla.

„Poručík Berg se hlásí, pane,“ řekl Berg, aby na sebe upoutal pozornost.

Machovec zvedl hlavu. „Bergu, udělal jsi opravdu odvážnou věc,“ ukázal na fotografie. „Ale málem jsi u toho zabil sebe, svou posádku a zničil letadlo v ceně statisíců.“

„Pane, chtěl jsem jenom...“

„Ještě jsem nedomluvil.“

Berg zmlkl a Machovec pokračoval.

„Vím, že ty frajeřiny jsou tvoje druhá přirozenost, ale jednou je odneseš. To letadlo není jenom drahá hračka. A tobě nepatří.“

„Ano, pane, jistě, pane.“

„A nešašuj tady. Jsi dobrej pilot, ale potřebuješ větší disciplínu. Vzpomeň si na svého tátu, krucinál!“

Berg si na svého otce rozhodně vzpomínat nechtěl, stačilo mu, že o něm pořád mluvili všichni ostatní. Každý mu vyprávěl o úžasném hrdinovi admirálu Karlu Bergovi, jako kdyby ho Berg neznal. Horší bylo, když měl někdo poznámky, že by Berg měl ctít otcovu památku svou vzornou službou, nebo když někdo soucitně pronášel, že určitě musí být těžké žít ve stínu tak slavného otce. Berg si v takových chvílích vždycky říkal, že havarovat s letadlem nemusí být zase tak špatná životní etapa.

„Mohls už být dávno nadporučík, ale to bys nesměl dělat tyhle blbosti. A bordel po službě.“

„Ano, pane.“ Berg si olízl rty. „Ale při vší úctě, pane, letadlo jsem nezničil a ten můj nálet zaznamenal jeden z mála úspěšných zásahů.“

„Úspěšnost nech laskavě posoudit mě.“ Machovec si povzdychl a típl cigaretu do bronzového popelníku, který měl na stole jako nějakou dávnou rodinou památku. „Ale máš pravdu. Nerad to připouštím, ale úspěch jsi měl. A víš, co je ještě šílenější? Toho tvého šíleného kousku si někdo všiml. Někdo hodně vysoko.“ Vytáhl ze šuplíku papír. Berg to viděl vzhůru nohama, ale poznal, že jde o formulář pro přeložení. A byl na něm už i podpis Machovce a kapitána *Prostějova*.

„Sotva jsme poslali záznamy a fotodokumentaci z bitvy do Prahy, přišel telegram, že tě máme spakovat a poslat zpátky. Na někoho jsi zapůsobil, hochu. Odpoledne letíš domů. Tak sebou mrskni, sbal si věci, rozluč se s kamarády a tak vůbec.“

Berg se zmohl jen na přikývnutí. „Ano, pane.“

„Nevím, na koho ty tvé manévry mohly udělat dojem – a možná to ani nechci vědět. Ale máš před sebou úžasnou příležitost. Nejenom jako pilot, ale i jako důstojník Jeho Veličenstva. Tak to neposer.“

„Rozumím, pane.“ Berg se usmál. „Neposrat to, rozkaz.“

*

Následky ve stejnou dobu čekaly i na Melichara, který byl pozván na palubu *Hradce Králové*, vlnkové lodi kontradmirála Filipa Dobrovského.

Už měl čistou uniformu, byl oholený, jeho šrámy ze zásahu můstku připomínala jen malá náplast na levém spánku pod hnědými vlasy a na levé ruce. Nevypadal vůbec jako někdo, kdo před dvěma dny přišel o loď. Ale tu děsivou bolest měl v sobě pořád.

Hradec byla navíc vedoucí loď třídy, do které patřila i *Žilina*, což znamenalo, že obě lodě byly prakticky stejné. Melichar tak procházel chodbami a průlezy, které důvěrně znal, a kolem byl klid. To vyvolávalo dojem, že je zpátky na *Žilině* a že události posledních dnů byly jenom ošklivým snem.

Potom ho ale kapitán *Hradce* dovedl ke dveřím do admirálské kajuty a Melichar se zase vrátil k bolestivé realitě.

„Kapitán Melichar, admirále.“

„Ať jde dál. A nechte nás o samotě, prosím, kapitáne,“ ozvalo se zevnitř.

„Jistě, pane.“ Nejvyšší pán *Hradce* se otočil na Melichara. „Kdybys něco potřeboval, Martine, dej mi potom vědět.“

„Díky, Honzo,“ řekl Melichar. Soucit všech lidí z okolí ho už unavoval, ale asi ho bude muset ještě chvíli vydržet.

Admirál Dobrovský vstal od stolu a podal Melicharovi ruku. „Jsem rád, že jste tady, kapitáne. Posadte se.“ Melichar se usadil na židli naproti admirálově stolu.

„Čaj?“

„Ne děkuji, toho jsem měl na torpédoborci spoustu, když se mě snažili zahřát.“

„Tak alespoň tohle.“ Dobrovský vstal od stolu a přešel k policiče, ze které vzal dvě lahve piva. Potom vyndal dva půllitry a každému nalil.

„Nejsme ve službě, pane?“

„Hodnost má své výsady,“ usmál se Dobrovský. „A vy vypadáte, že to potřebujete. Tohle je Plzeň, žádný místní utrejch.“

Na Melicharově tváři se objevil smutný úsměv a pozvedl napěněný půllitr. „Na *Žilinu*.“

„Na *Žilinu*,“ zopakoval admirál a oba se napili. Melichar si ani neuvědomil, jak mu ta nahořklá chuť českého piva chyběla.

„Nebudu vám říkat, jak mě to mrzí,“ řekl Dobrovský. „Ale vaše situace vyvolala vlny odsud až do Prahy. Zjistili jsme něco víc o té lodi. A co jsme zjistili, to se nám nelíbí.“

„Víme, čím byla?“

„No, víme, že byla původně ruská, ale odprodali ji Jihoamerické lidové federaci, to víte. Ale potom, co se stáhla, připlula do Buraa.“

„Burao? To je v Somálsku, že ano?“

„Ano, je to město s jedním z těch nových přístavů, co si piráti postavili, potom, co jim náš nálet před pár měsíci zničil překladiště v Tetě.“

Nebylo to tak úplně Somálsko, připomněl si Melichar. Většina území Somálska zmizela před sto lety pod vodou, když se po Velké bouři zvedly hladiny oceánů. Uprchlíci ze Somálska od té doby přežívali u pobřeží Habešského císařství. Na papíře tam měli samostatnou enklávu, ale ve skutečnosti sloužili císaři. Habešská vláda však mohla oficiálně prohlašovat, že za aktivity somálských pirátů nenese odpovědnost, a oni pro ni zatím dělali špinavou práci a odváděli jí podíl.

Ale pokud do toho teď nějaká cizí mocnost zapletla bitevní loď, Habeš z toho tak snadno nevyklouzne.

„Myslíte, že to byl nějaký manévr Lidové federace?“

Dobrovský pokrčil rameny. „Těžko říct. Královská zpravodajská služba na tom teď pracuje, ale upřímně si nemyslím, že by za tím stáli. Nemají důvod. Většina válek se poslední dobou vedla o zemědělskou půdu a zrovna té má Lidová federace dost, na rozdíl od surovin, které zase moc nejsou tady.“

„Ale také na to pohlízejí ideologicky...“ připomněl mu Melichar. Jihoamerická lidová federace byla prvním místem na světě, kde došlo k takzvané dělnické revoluci. V tom, co po Katastrofě zůstalo z Chile, Bolívie, Peru, Kolumbie a Venezuely, dělníci – nebo spíš jejich manipulátoři – svrhli své vládce, zestátnili veškerý průmysl a spojili se do

jedné velké federace. Od té doby žili spíše izolovaně, až na občasné konflikty s okolními státy, hlavně s Brazílií...

„Mohlo by jim vadit, že jsme spojenci Brazílie?“ nadhodil zamýšleně. „Kromě toho, že jsme ‚odporní plutokratičtí utlačovatelé dělnictva‘?“ Nemusel dodávat, že průměrný dělník se v Česko-slovenském království měl výrazně lépe než dělník v Jižní Americe. Ale každý asi srovnával úspěch s tím, co předcházelo; před revolucí v Jižní Americe ve spoustě zemí panovalo stále nejen nevolnictví, ale i regulérní otroctví.

„Pochybuji, s Brazílií mají své konflikty, ale nás do nich netahali. Stejně jako my neřešíme, že jim Rusové dávají své staré lodě.“ Dobrovský zavrtěl hlavou. „Spekulování ale nechám na rozvědce. Nás spíš bude zajímat, co teď. Ráno sem přímo telefonoval admirál Hodža – naše rozkazy jsou nechat letadla dohlížet na nepřátelskou bitevní loď a držet pozici tady v Novém Durbanu, dokud nedorazí posily. Sami se do té lodi nemáme pouštět, i když nám zbývají tři těžké křižníky. Admiralita nechce, abychom riskovali. Ta bitevní loď je pořád o třídu výš než my, a pokud by nás zničila, může beztrestně zdevastovat všechny jihoafrické přístavy, než dorazí pomoc. Takže proto zůstaneme zatím tady...“

Melichar přikývl. To dávalo smysl. „A co já?“

Dobrovský se pousmál. „Vy se máte hlásit v Praze, kapitáne. Jednak kvůli svědectví, střetl jste se s nepřátelskou lodí a generální štáb vás bude chtít důkladně vyzpovídat ohledně všech detailů. Mimo jiné po vás budou chtít odhad, jak měla ta nepřátelská loď zkušnou posádku, podle toho můžeme odhadnout, kdo byl na palubě.“

„A za druhé musím jít před soud,“ dodal Melichar a Dobrovský přikývl, ale potom odmítavě mávl rukou.

„V tomhle mi věřte: to bude formalita. Vaše činy zachránily celý tenhle přístav. Bez vás by ho nepřátelská loď určitě zničila. A k tomu soud přihlédne.“

Melichar mu věřil, ale přesto měl dojem, že si soud zaslouží a že to je katarze, kterou musí právem podstoupit. Každému kapitánovi

je loď svěřena z autority krále. Pokud loď ztratí, musí stanout před soudem bez ohledu na okolnosti.

„Navíc pochybuji, že by se soud odvážil odsoudit králova švagra,“ usmál se Dobrovský.

„Myslíte si, že zrovna v tuhle chvíli bych toho využíval?“ zeptal se Melichar a jeho hlas zněl trochu příkře. Zrovna teď to Dobrovský připomínat nemusel. Rodinná spřízněnost s králem mu během let samozřejmě v kariéře pomohla a Melichar by byl pokrytec, kdyby předstíral, že to není pravda. Koneckonců, hodnosti námořního kapitána dosáhl už před třemi lety, kdy mu bylo pouhých osmatřicet, ale když mu zahynulo skoro tři sta námořníků, tak opravdu nemyslel na to, jak by mu pomohl fakt, že jeho sestra se náhodou zamilovala do Melicharova kamaráda od námořnictva, který byl náhodou ko-runní princ.

„Já vím, omlouvám se, tohle jsem říkat neměl.“

Melichar přikývl. „V pořádku, pane. A normálně mi to nevádí, jenom...“

„Chápu to,“ řekl Dobrovský, ale Melicharovi bylo jasné, že to nechápe. Nikdy nebyl v opravdovém boji. Melichar bojoval už v Česko-španělské válce před osmi lety. Dobrovský byl tou dobou někde zalezlý na štábu a jeho „bojové zkušenosti“ tady v Africe spočívaly většinou v tom, že někam vyslal piloty nebo torpédoborce. Nebyla to jeho vina, ale prostě Melicharovy pocity nemohl úplně chápat. Dokud ho nepotká něco podobného.

„Kdy odlétám?“ zeptal se nakonec.

„Letadlo se právě tankuje na letišti v Novém Durbanu. S vámi poleť ještě pilot z *Prostějova*, Lukáš Berg, jeden z těch, co nalétali na tu bitevní loď. Hlavouni v Praze si s ním chtějí také promluvit.“

„To je ten syn admirála Berga?“

„Ano, to je on. Slavné příbuzné máte tedy oba.“ Dobrovský se posmál, Melichar už méně. Na rozdíl od zbytku národa neměl Berga staršího moc v lásce. „Poletíte tak za hodinu.“

„Mám už jít, pane?“

„Ne... můžete si dopít pivo.“

*

Berg nebyl zvyklý létat jako pasažér. Naštěstí mu během letu nikdo moc nevěnoval pozornost. Kapitán Martin Melichar s ním prohodil pár slov, hlavně mu poděkoval za jeho trefu v Mosambickém průlivu, prý bylo možné, že nebyt Berga, nepřátelská loď by tak moc nespěchala domů a dorazila *Žilinu* ještě jednou ranou, čímž by na její palubě zabila mnohem víc námořníků.

Berg tušil, že jeho úspěch mohl něco podobného způsobit, ale rozhodně mu nevadilo, když mu to řekl i někdo jiný, zvláště když to byl námořní kapitán a de facto příbuzný krále. Ego také potřebuje občas pohladit.

Berg chápal, že Machovec ho jako správný velitel musel seřvat. To, co předvedl, nebyla strategie, kterou by šlo doporučit jako standardní postup, rozhodně ne u křápů typu Oskar. Ale prostě věděl, že on to zvládne. Za jiné ručit nemohl.

Asi na té pověstné aroganci pilotů něco bude, pomyslel si a potom zív. Jeho kamarádi na *Prostějově* se s ním řádně rozloučili v jednom z „oficiálně nedoporučovaných“ barů v Novém Durbanu a on toho moc nenaspal.

Pokusil se to dohnat teď během letu. Kapitán Melichar mu naštěstí už nevěnoval pozornost. Na palubě převáželi i několik vážně raněných ze *Žiliny*, kteří museli do pražských nemocnic, a Melichar se snažil mluvit spíše s nimi, pokud toho byli schopní. Berg se tak mohl v klidu rozvalit – jak jen to na nepohodlných sedadlech v nákladním letadle bylo možné – a snažil se usnout.

Po asi půlhodině to ale vzdal a jenom koukal oknem ven. Letadlo prolétalo nad africkou pevninou a Berg mohl dobře vidět šrámy, které v ní způsobila roku 1848 Velká bouře. V den, kdy se svět změnil.

Nikdo tehdy – a vlastně ani teď – nevěděl, co se 31. května 1848 stalo. Z vyprávění pradědečků a ze školy lidé věděli, že Země se najednou začala třást, i přes den bylo hodně zataženo a na obloze se dva dny v kuse křížovaly blesky. Proto se asi také pro celou katastrofu

ujal název Velká bouře. Když to po dvou dnech skončilo, na Zemi byly miliony mrtvých. Na východ od Dukly byla jen obrovská díra, do které se postupně vlil světový oceán. Trhlina končila až někde u ruského města Smolensk. Všechno mezi tím – část Ukrajiny, Běloruska, všechno – bylo pryč. Podobné šrámy jako ve východní Evropě se objevily i v Africe, na několika místech Ameriky a Asie, dokonce i v části Alp a na Pyrenejském poloostrově. Alpy zůstaly povětšinou celé, ale zmizelo několik rakouských měst včetně Innsbrucku.

Hrůza ale po dvou dnech neskončila. Vlivem katastrofy se Země ohřála, roztály ledovce a hladina moří se zvedla. Voda se sice nalila do nově vytvořených „koryt“, ale stejně se zatopila velká část pevniny po celém světě. Země jako Nizozemí nebo Dánsko, severní německé státy nebo severní území Polska, všechno zmizelo pod vodou. Nezasazené země byly zaplaveny uprchlíky. Na východním Slovensku bylo najednou místo Karpat moře. Nastaly dva roky chaosu.

Změna klimatu způsobila i problémy s pěstováním některých plodin. České a slovenské země na tom byly docela dobře, proto oproti Rakousku tehdy získaly výhodu, ale spousta válek se od té doby vedla nejen o zdroje jako ropa nebo železná ruda, ale i o zemědělskou půdu.

Lidé bojovali o jídlo.

A na spoustě míst Afriky prohrávali, uvědomil si Berg, když pod sebou viděl zpusťované zbytky Sahary, kde „Africká jizva“ končila.

Toho potom využívaly některé země jako carské Rusko. Berg nevěděl, jak je to s rovnováhou sil v rámci dvora, ale věděl, že car Petr IV. byl ctižádostivý a spolu se svými poradci se poslední dekádu snažil získat co nejvíc zemědělské půdy pod svoji kontrolu. Proto byl „ruský medvěd“ poslední dobou tak často v centru dění ve spoustě konfliktů.

Berga občas napadlo, jak by to všechno bylo, kdyby nedošlo k Velké bouři. Nicméně roku 1850 oficiálně padlo Rakouské císařství a moci se ujala česká šlechta v čele s králem Richardem I. z rodu Mělnických Přemyslovců – kteří tvrdili, že jsou vedlejší

větví Opavských Přemyslovců, kteří naopak byli větví původních Přemyslovců... Těžko říct, co na tom bylo pravdy, ale Richard I. si tím získal přízeň jak lidu, tak nižší české šlechty. A navíc to byl schopný administrátor i politik. To díky němu krize netrvala v českých zemích tak dlouho jako jinde. I přesto ale následovaly po celém světě i v Evropě další dekády nepokojů a válek.

A války vlastně nikdy neskončily, uvědomil si Berg, když letadlo mířilo na první mezipřistání v Maroku.

*

Při poslední části cesty se mu už podařilo usnout a vzbudil se, až když letadlo začalo klesat na přistání v Praze. Vedle něj si přisedl kapitán Melichar a připoutal se.

„Vy tohle děláte pořád?“ zeptal se. „Pro mě asi létání nikdy nebude nic přirozeného.“

Berg pokrčil rameny. Snad se kapitán neurazí, když mu bude odpovídat. „Já jsem ve vzduchu radši než na zemi, pane. Je to tam takové... klidnější. Všechno je jednodušší.“

„Pořád to létání ale vidím jako dost nepřirozenou věc.“

Berg se pousmál. „Při vší úctě, pane, to si před třemi tisíci lety někteří Fěničané určitě říkali o námořní plavbě také. A podívejte, kde jsme teď.“

„To máte asi pravdu, poručíku.“

Letadlo přistálo na Ruzyňském letišti. Melichar vystoupil jako první, s Bergem v závěsu. Zbylí pasažéři byli buďto pacienti, nebo jejich asistenti, a tak museli čekat na odvoz.

Hned u schůdků z letadla na ně čekal mladík asi o pár let starší než Berg s frčkami nadporučíka Česko-slovenské armády.

„Kapitáne Melichare,“ zasalutoval. „Vítejte v Praze, jmenuji se nadporučík Čadek. Mám rozkazy vás a poručíka Berga dovézt do generálního štábu.“

Melichar se ohlédl k letadlu. „Rád bych počkal, dokud nebudou všichni moji muži odvezeni...“

„Bude jim poskytnuta řádná péče, ale já mám instrukce vás odvézt *hned*, pane.“ Nadporučík mluvil uctivě, ale jeho tón stejně nepřipouštěl námitky. „Mám rozkazy od generála Spáleného.“

Berg potlačil nutkání hvíznout. Spálený byl předseda generálního štábu, nejvyšší uniformovaný velitel Česko-slovenských ozbrojených sil. Chápal, že na štábu chtějí Melichara, ale proč krucinál potřebují i Berga?

„Dobrá, nadporučíku,“ řekl Melichar nakonec. „Vedte nás.“

3.

Cesta autem z letiště na generální štáb v Dejvicích proběhla klidně. Berg se jen díval z okna na město. Už tu nebyl více než rok, od chvíle, co *Prostějov* vyplul do Jižní Afriky.

Auto zaparkovalo před budovou štábu na náměstí, kde byly pamětní desky připomínající významné vojenské momenty Česko-slovenského království. První deska byla z roku 1861 a připomínala Bitvu u Mělníka, kde se na soutoku Labe s Vltavou střetly české pancéřové lodě s německou eskadrou. Češi z toho tehdy vyšli vítězně a byla to vlastně první bitva Českého – a později Česko-slovenského – vojenského námořnictva.

Poslední deska byla z Bitvy u Drážďanského zálivu z roku 1940, kde česko-slovenská flotila odrazila španělskou flotilu a ukončila Česko-španělskou válku.

Bylo to zvláštní, dneska měl Berg smůlu a neustále narážel na věci, které mu připomínaly otce. Jako pamětní deska bitvy, kde před osmi lety zahynul.

Ušklíbl se.

Armádní nadporučík je dovedl do budovy generálního štábu. Berg měl za to, že jeho a kapitána Melichara bude vyslýchat nějaká komise ohledně událostí v Mosambickém průlivu, ale k jeho překvapení k němu hned u vchodu přistoupil nějaký drobný mužik s frčkami fregatního kapitána. Kývl Melicharovi i Čadkovi na pozdrav a potom se otočil na Berga.

„Poručík Berg?“

„Ano, pane,“ řekl Berg a zmateně zsalutoval, i když se to v budově nedělalo.

„Jsem fregatní kapitán Erik Gajdoš, pojdte prosím se mnou.“

Berg se zmateně podíval na Melichara a Čadka a potom zpět na Gajdoše.

„Nebojte se, poručíku, já nekoušu. Očekávám vás, rozkaz k vašemu převelení do Prahy jste dostal na mou žádost.“

„Dobrá,“ vysoukal ze sebe Berg a podíval se na Melichara. „Nashledanou, pane.“

„Nashle, poručíku.“

„Následujte mě, poručíku,“ řekl Gajdoš.

*

Nadporučík dovedl Melichara do předsíně konferenčního sálu, kde stál u popelníku s nápisem „Zde odložte doutník“ vysoký prošeďivě-lý muž. Měl na sobě námořní uniformu a právě si vychutnával jeden takový zakázaný doutník.

Melichar se na něj usmál. „Pane admirále Tesaříku, vás bych tu nečekal. Myslel jsem, že jste pořád v Dukle u Domovské flotily.“

Jaroslav Tesařík si doutník přehodil do levé ruky a pravíci Melicharovi potřásl. „Rád vás vidím, Melichare. U Dukly a Domovské flotily jsem už třetím rokem. Před půl rokem mě povýšili na zástupce velitele.“

„Gratuluji, pane,“ řekl Melichar, když si všiml jednoho tlustého a dvou tenkých zlatých pruhů na rukávu Tesaříkova saka. Povýšili ho na viceadmirála.

„Děkuji. Moje rodina se tam už také přestěhovala a děti mluví česky i slovensky. Taky jsem nečekal, že tu budu, povolali mě do Prahy hned po té vaší události. Přijel jsem včera.“

„To jste měl více času na aklimatizaci než já. Mě vezou rovnou z letiště, ještě jsem si nezvykl, jaká je tu oproti Africe zima.“

„No jistě, máme teprve březem.“ Tesařík zvažněl. „Je mi líto, že jste přišel o loď, kapitáne. Ale asi jste hodně lidí zachránil.“

„Nebyl jsem na to sám.“ Melichara už unavovalo, že ho každý lituje. Ale Tesaříkovi neměl co vyčítat. V Česko-španělské válce také přišel o loď i s částí posádky – a zachránil jistému Martinu Melicharovi život. Věděl, jak se Melichar cítí, a oběma mužům bylo jasné, že to nechtějí dál probírat. Tesařík se rychle vrátil k původnímu tématu.

„Přijel jsem sem narychlo. Domovská flotila před čtrnácti dny dokončila velké cvičení. Nikdo nečekal, že se bude něco zajímavého dít.“ Rozhlédl se. Kolem nich prošli dva důstojníci a zamířili do sálu. „Asi tu budou skoro všichni, měli bychom už také zamířit dovnitř. Jen s dovolením dokouřím doutník. Úplně všichni tu stejně ještě nejsou.“ Podíval se na nadporučíka, který stále postával za Melicharem a vypadal jako slepice, které někdo ukradl vejce. „Můžete jít, nadporučíku. Kapitán Melichar určitě ty tři metry do konferenčního sálu dojde sám. A kdyby ne, poskytnu mu zcela nezištně svou pomoc.“

Nadporučík chvíli váhal a potom smutně zamířil zpátky.

„Je to takovej utřinos vlezdoprdelka,“ řekl Tesařík. „Jeden z pobočníků generála Spáleného. Myslím, že ho trpí, protože má vlivné příbuzné. I když ne tak vlivné jako vy, samozřejmě.“ Dokouřil doutník a zbytek odložil do popelníku. „Pamatujte si, Melichare, kdybyste potřeboval pomoc, jen řekněte. Víím, že vás čeká soud.“

„Dám vědět, admirále, ale nevím, jestli to bude třeba.“

„Jistě, jenom si pamatujte, že v tom nejste sám.“

„Děkuji, pane, to pro mě hodně znamená.“

„A teď pojďme dovnitř.“

Když Tesařík říkal, že uvnitř jsou „skoro všichni“, tak nepřeháněl. Byl tu armádní generál Josef Spálený, předseda generálního štábu a náčelníci štábů všech tří složek královských ozbrojených sil.

Admirál Vladimír Hodža z námořnictva, generál Martin Kliment z letectva a generál Boleslav Staszko z armády.

Kromě nich tu byla taky řada dalších důstojníků a jeden pán v civilním obleku s brýlemi a začínající pleš, který vypadal jako úředník.

Melichar se posadil u konce obdélníkového stolu a Tesařík vklouzl vedle něj.

„Kdo má ještě přijít? Velitelé Severní flotily a Domovské flotily?“

„Ne, oba velitelé mají rozkaz v téhle krizi zůstat u svých úseků vedení. Povolali jenom mě. Ještě se čeká na dva hosty a... už jsou tady.“

Dveře na opačné straně sálu se otevřely a do místnosti vešli dva muži. Jeden byl menší padesátník, ve kterém Melichar poznal ministerského předsedu Romana Krestu, hraběte z Kopřivnice. Druhého muže poznal ještě rychleji a okamžitě vyskočil na nohy, stejně jako ostatní přítomní v sále.

„Sedněte si, pánové,“ řekl Tomáš I., česko-slovenský král, a sám se usadil do čela stolu. Jeho královská uniforma nevypadala na sezení příliš pohodlně, ale Tomáš I. byl už ve svých osmatřiceti letech zvyklý na požadavky dvora a působil dojmem, že se necítí nepohodlně v žádných šatech.

„Přejdeme rovnou k věci, protože nejsem v dobrém rozpoložení,“ řekl král bez obalu. „Vím, že nastalá situace není vina nikoho konkrétního, ale faktem zůstává, že nás napadla cizí velmoc a my jsme o tom nic netušili, dokud se naše lodě nestřetly v boji. Takže teď, když jsme se tu konečně sešli všichni, chci vědět, kdo to byl, odkud pochází, a co s tím budeme dělat.“ Podíval se na muže v civilním obleku. „Můžete začít vy, admirále.“

Melicharovi konečně docvaklo, kdo ten nenápadný mužík je – kontradmirál (v.v.) Svatopluk Janda, ředitel Královské zpravodajské služby. On byl očima a ušima království.

Pokud však cítil nějakou vinu za zpravodajské selhání, nedával to najevo a ani se nesnažil před králem nějak omlouvat.

„Provedli to pěkně. Jak je vám jistě známo, že prodali *Jekatěrinu Velikaju* do Jihoamerické lidové federace, jsme věděli, ale nemuseli jsme to řešit, pouze jsme varovali Brazílii. Před měsícem

Jihoamerické lidové námořnictvo vydalo prohlášení, že *Jekatěrina* vyplouvá na další cvičení. Brazílské námořnictvo loď chvíli sledovalo, ale brzy ji ztratilo z dohledu. Teprve včera vydala Lidová federace prohlášení, ve kterém tvrdí, že *Jekatěrinu* prodala Somálské republice – tedy de facto Habešskému císařství.“

Admirál Hodža zvedl ruku. „A proč by Lidová federace tohle dělala?“

Janda se usmál. „Protože za to dostala zapláceno.“

„Cože?“

„Jak víte, Lidová federace má nedostatek nerostných surovin, ale přebytek jídla. Tentokrát tuto protislužbu vyměnila za ropu a železnou rudu. Ze Sibiře.“

V místnosti nastal šum.

„Takže vy nám tvrdíte, že Rusové zaplatili Jihoameričanům, aby od nich vzali loď a prodali ji Habeši?“ zeptal se ministerský předseda Kresta.

„Myslím, že Habeši ji také dali zadarmo. Všechno bylo v ceně.“

Generál Spálený kroutil hlavou. „Ale proč by tohle dělali? Co tím chce car získat?“

„Mezinárodní incident. Zamyslete se nad tím, pánové. V Jižní Africe máme poměrně novou državu. Se spoustou zemědělské půdy. Pokud by nás napadla ta somálská bitevní loď, porazila naše křižníky – což se klidně mohlo stát, nebýt odvážného činu kapitána Melichara – ta bitevní loď by mohla ostřelovat všechny naše přístavy. Ruská flotila v Novém Sevastopolu by byla připravena a hned by vyrazila na jih. Oficiální záminkou by bylo potlačení pirátství a nastolení pořádku v oblasti. Zničili by somálskou bitevní loď – o tomhle se svým habešským spojencům určitě nezmínili – a potom, když už tam budou, je jen tak něco nepřesvědčí oblast opustit. Obsadili by celou Jižní Afriku.“

„Musejí přece vědět, že bychom to nenechali bez odezvy!“ ozval se admirál Hodža.

„Opravdu to musejí vědět, admirále? Car i spousta Rusů mají pořád potíže vnímat české a slovenské země jako něco víc než jen malé

smítko na mapě Evropy. Myslí si, že se zalekneme bojovat s ‚velkým ruským medvědem‘. A vezměte si to ještě z jiného úhlu: naše námořnictvo je příliš roztahané. V Americe u pobřeží Blue Ridge má admirál Brož plné ruce práce s bandity a musí dohlížet na napětí s Britským dominiem v Kanadě i s Jihoamerickou lidovou federací, Severní flotila u Drážďan dohlíží na Španělsko. Máme državy na Středním východě, v Asii, dokonce i v Tichém oceánu máme obchodní společnosti, jejichž lodě je třeba chránit. Rusové v téhle situaci mohli usoudit, že obsazení Jižní Afriky necháme být. Stejně jako jsme nic neudělali, když obsadili Skandinávský ostrov.“

„To byla přece jiná situace,“ namítl ministerský předseda. „Byli jsme vysílení z jedné války a Švédské království s námi nemělo spojeneckou smlouvu. Navíc ho obsadili tak rychle, že jsme nemohli zareagovat.“

„Ano, ale to by se jim tady povedlo také – jejich flotila by tam z Nového Sevastopolu dorazila dřív než naše z Dukly. Pro záchranu Švédska jsme také nemohli nic udělat a v exilu u nás už tři roky žije švédský král. Myslím, že je velmi reálné, že uvažování ruských strategií se ubíralo tímhle směrem. Mám to i nepřímou potvrzeno našimi agenty z Ruska.“

„Škoda, že jste tyhle informace neměl před týdnem,“ řekl generál Spálený trochu příkře.

Janda ani nemrkl. „Rusáci odvedli dobrou práci, co se týče utajení. První indicie jsme dostali od agenta s krycím jménem Tatran až před třemi dny a i ty říkaly jen tolik, že Černomořská flotila v Novém Sevastopolu má zvýšenou pohotovost. To mohlo znamenat cokoliv.“

„Možná byste měl verbovat lepší špehy!“

Tentokrát Jandův výraz ztvrdl. „Pane generále, ti lidé jsou na ruském území a každý den riskují život, aby nám poskytli informace. Mohou nás informovat pouze o tom, co vidí – že si v Jižní Americe trénovali somálskou posádku jsme z Ruska zjistit nemohli. Ušetřete si tedy prosím tento tón.“

Spálený se hotovil k odpovědi, ale nic říct už nestačil.

„To by stačilo,“ ozval se král konečně. „Děkuji, admirále Jando,

za vaše shrnutí. Pánové, situaci znáte. Tohle nemůžeme nechat bez odezvy. Musíme udeřit a musíme udeřit tvrdě. Jaká je naše celková strategická situace, admirále Spálený?“

Spálený mrkl na Hodžu. „Tohle asi lépe zodpoví admirál Hodža.“

Hodža vstal a ukázal na velkou nástěnnou mapu. „V Domovské flotile v Dukelském přístavu máme bitevní lodě *Jan Hus*, *Jan Žižka*, *Jan Roháč*, *Přemysl Otakar II.*, *Libuše*, *Morava* a *Polsko*. *Libuše* je na údržbě v docích a bude tam minimálně několik měsíců. Rovněž tu máme bitevní křižníky *Vlk* a *Medvěd*, letadlové lodě *Sokol* a *Albatros*, lehkou letadlovou loď *Čáslav* a spoustu křižníků a torpédoorců. V Severní flotile momentálně máme jenom bitevní loď *Bohemia* a novou letadlovou loď *Blaník*, která právě dokončila námořní zkoušky. Zbýlé bitevní lodě – *Praotec Čech*, *Slovensko*, *Slezsko* a *Karel IV.* jsou s admirálem Brožem u Stanice Blue Ridge. Stejně jako zbývající tři těžké letadlové lodě *Orel*, *Káně* a stará *Liška*.“

„Máme lodě rozptýlené na velké ploše, Vaše Veličenstvo,“ řekl Spálený. „A admirál Brož ty lodě potřebuje jako odstrašující hrozbu. V Severní Americe se potlouká spousta polovojenských skupin, které by nejradši napadly naše přístavy. Proto potřebuje i bombardéry z letadlových lodí pro údery do vnitrozemí. A nezapomínejme na to loňské střetnutí s Britským dominiem.“

Británie po Velké bouři a zvednutí hladin oceánů přestala prakticky existovat, na zbytcích britských ostrovů vládli Skoti. Sídlo monarchie se přesunulo do Kanady, odkud Britové zvolna přicházeli o své další kolonie, když si je nebyli schopní udržet. Některé dokonce prodali nebo uzavřeli smlouvu s místními vládci. Takto si třeba zjistili dohodu o vzájemném obchodu s Indií. Zůstalo jim několik zemědělských držav v Asii, ale několikrát se pokusili prosadit nárok i na bývalé Spojené státy americké. V tom jim loni zabránila právě Stanice Blue Ridge, což Američany přesvědčilo o uzavření ještě výhodnější smlouvy s Česko-slovenským královstvím. A krále Tomáše I. to naopak přesvědčilo o vyslání větší flotily do Severní Ameriky.

Ale teď se král mračil. „Dobrá. A kolik toho mají Rusové ve Smolensku a Novém Sevastopolu?“

Hodža ukázal na město, které se po Velké bouři stalo hlavním přístavem ruského carského válečného námořnictva. „Ve Smolensku mají podle informací rozvědky,“ krátce pohlédl na Jandu, „devět bitevních lodí a další čtyři bitevní křižníky. Dalších šest bitevních lodí mají v Novém Sevastopolu, i když některé možná nasadí proti těm nepokojům v Turecku.“

Turecko se před jedenácti lety stalo další nedobrovolnou součástí carského Ruska a poslední zprávy mluvily o tom, že se to Turkům přestává líbit a dochází k nacionálním střetům s ruskými okupačními vojsky. Podle Melichara bylo jen otázkou času, než proti nim Rusové nasadí větší kalibry a zničí Turkům pár pobřežních měst, aby je přiměli k poslušnosti.

„Vaše Veličenstvo, vy plánujete zaútočit na Rusko?“ zajímal se Spálený.

Král Tomáš I. zavrtěl hlavou. „Ne. Ale nenechám je ani vyjít z toho lacino. Vyhlásím embargo na všechny potraviny, které jim prodáváme. Je mi jedno, že toho od nás nemají tolik, ode dneška od nás nebudou mít nic. A za druhé: chci zničit tu bitevní loď, co prodali Habešanům – nebo Somálcům, pokud chceme držet tu fasádu. Trestné výpravy se ujmete vy, admirále Tesaříku.“

Tesařík se vedle Melichara narovnal, ale nepůsobil překvapeně. Asi mu to došlo. „Ano, Vaše Veličenstvo.“

„Nechám na admirálu Hodžovi a generálu Spáleném, aby pro vás vyčlenili skupinu lodí, ale chci se zeptat, za jak dlouho budete schopni se vrátit do Dukly a vyplout.“

Tesařík ani nezaváhal. „Letadlem mohu být na cestě hned, jak tady skončíme, Vaše Veličenstvo. Vyplout můžeme zítra.“

„Myslím, že váš odlet do večera vydrží, ale váháním už jsme ztratili dost času. Nemůžeme si dovolit dát najevo slabost. Dnes ne. Povedete trestnou výpravu, vaším úkolem bude zničit nebo zajmout nepřátelskou bitevní loď a dát Habeši – ne Somálsku, ale Habeši – podmínky, ze kterých se nevzpamatuje. Jejich přesné znění vám dám později.“

Generál Kliment zvedl ruku. „Vaše Veličenstvo, omluvte, že se